

S nepořízenou

Já říkám, že tu byl – ty tvrdíš, že tu byla.

Však otázka zní, která z těch čtyř porodila,
když matky tu cirkulují, každá vítá v pozici sfingy,
nárokuje tři měsíce na odpověď. Pokud je zabavím.

Zima mi tlapami sevře uši a tak vzepře se,
abych pochopil, že ve mně stále panic,
jehož smete její podzemní řeka,

břehy patří Vesně,
které jen letmo dotknu se a hřeším,

mamá Léto své hlídá jen na oko,
zatímco z kalhot svléká,

a tu od Podzimu neřeším, to nelze, jen strnu:
Namísto karet, jeden po druhém vykládá si
výdechy mého bytí (viz kašel na plicích, jenž tělo zlomí),
pche, a čím baví se – že pokaždé jí vyjdu vleže,
zpola v bezvědomí.

Knotům v rozteklých svících podobné jsou
životy nahých mužů v takovém nečase
a vysekat je může toliko ostří studeného větru.

Bereš si mě?, ptám se jejího oka
potaženého slupkou chladnoucího zlata,
Prosím, už si mě bereš?, je mi chladno,
chci vidět České středohoří, ňadra tvá nalitá,
předved', co umí zdivočelí tamboři,

tak už vyrob nějaký ten buben!

A já si osahám, kdo tu již byl, či byla,
kdo z tebe znovu se vynoří, kolika sáhy země
mizí tvá rudná pupeční žíla, a v kom –

- - -

Opravdu ale nejsem tak otužilý, dámy,
mohly byste mi vrátit aspoň košili,
stačí jedna z vás, kdyby se uráčila,

je vám k ničemu, do ní nezavinete,
takových mám plnou skříň,
přežehlují mi je kostlivci.